

Már a mozikban is nagy siker!

Készen állsz rá,
hogy találkozz
Auggie Pullmannel?

AZ IGAZI CSODA

A *New York Times*
sikerlistájának
éléről

Raquel J. Palacio

Raquel. J. Palacio

AZ IGAZI CSODA

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

Russellnak, Calebnak és Josephnek

*Orvosok jöttek messzi távolból,
hogy engem lássanak.
Ágyam fölé tornyosultak,
azt hitték, tán szemeik kápráznak.*

*Azt mondták, én vagyok Isten egyik
csodateremténye.
És bármennyire is próbálkoznak,
nincs erre magyarázat, semmiféle.*

– NATALIE MERCHANT:
CSODÁCSKA

Első rész

August

A sors mosolygott, a végzet nevetett,
amikor a bölcsőmhöz érkezett...

– *Natalie Merchant: Wonder* –

Hétköznapi

Tudom, hogy nem vagyok egy átlagos tízéves. Mármint csinállok hétköznapi dolgokat: például fagyit eszem, labdázom vagy biciklizem. Még XBoxom is van. Az ilyesmi hétköznapivá tesz, azt hiszem. És annak is érzem magam. Belül. De tudom, hogy a hétköznapi gyerekektől nem rohannak el sírva a többiek a játszótéren. Tudom, hogy a hétköznapi gyerekeket nem bámulják meg, bárhová is mennek.

Ha találnék egy csodalámpát vagy egy aranyhalat, és kívánhatnék egyet, akkor egy normális arcot szeretnék, ami nem tűnik fel senkinek sem. Azt kívánnám, hogy az utcán végigsétálva, senki se fordítsa el tőlem a fejét. Őszintén szólva, csak azért nem vagyok hétköznapi, mert senki sem lát annak.

Mostanra viszont már többé-kevésbé hozzászóktam. Tudom, hogyan tehetek úgy, mintha nem venném észre a szánakozó, ijedt arcokat. Mindannyian profik lettünk a dologban. Anya, apa és Via is. Jó, ez utóbbit inkább visszavonom: Via nem anynyira. Őt iszonyúan zavarja, ha az emberek valami durvát csinálnak. Egyszer a játszótéren furcsán röfögtek a nagyok. Én meg sem hallottam őket, de Via felhúzta magát, és ordítani kezdett velük. Ő ilyen. Én nem.

Via sem lát hétköznapiinak. Azt mondja, hogy igen, de közben meg folyton védelmezni akar. Egyébként anya meg apa sem

lát annak, hanem valami sokkal jobbnak. Úgyhogy az egyetlen embert, aki tudja, milyen hétköznapi vagyok, leginkább csak a tükörben látom.

Amúgy August a nevem. A külsőmet most nem írnám le. Akármilyen borzalomra gondolsz, szorozd meg öttel.

Miért nem jártam iskolába?

Jövő héten kezdem az ötödik osztályt. Mivel még soha életemben nem voltam igazi iskolában, kicsit be vagyok tojva. Vagyis inkább nagyon, mert halálos rettegésnek mondanám a dolgot. Az emberek azt hiszik, a kinézetem miatt nem jártam suliba, de nem ez a helyzet. A sok műtét tehet róla. Születésem óta szám szerint huszónhét. A nagyobbakra még négyéves korom előtt került sor, nem is emlékszem rájuk. Azóta viszont minden évben becsúszik két-három kisebb-nagyobb. Ráadásul túl kicsi vagyok, és van néhány orvosi gikszerem, amire még nem találtak magyarázatot. Szóval lényegében folyton beteg voltam. Szüleim ezért döntöttek úgy, hogy nem szerencsés iskolába járnom. Most már viszont erősebb vagyok. A legutóbbi műtétemnek nyolc hónapja, s állítólag néhány évig nem lesz szükség újabbra.

Anya tanított itthon. Gyerekkönyv-illusztrátorként dolgozott, úgyhogy szuper tündéreket és sellőket rajzol. A fiús cuccai már nem olyan menők. Egyszer megpróbált Darth Vadert kanyarítani nekem, de gomba alakú robot lett belőle. Régóta nem láttam rajzolni. Biztos túl sok dolga akad velem meg Viával.

Nem mondanám, hogy mindig is vágytam az iskolába. Szívesen mentem volna, ha ugyanazt jelenthetné számomra, mint másoknak. Jókat bandázni sulit után, meg ilyesmi.

Most is vannak igazán jó barátaim. Christopher a legjobb, utána következik Zachary és Alex. Kisbaba korunk óta ismerjük egymást, így bőven volt idejük hozzám szokni. Amikor kicsik voltunk, folyton együtt játszottunk. Aztán Chris elköltözött Bridgeportba. Az jó messze van innen, Connecticut államban. Majdnem egyórányira az otthonomtól. Manhattan tetején lakom, North River Heightsban. Zac és Alex meg iskolába járnak. Vicces, hogy bár Chris lakik tőlem a legtávolabb, mégis gyakrabban látom, mint a többieket. Nekik már új haverjaik vannak. Azért még észrevesznek, ha az utcán összefutunk. Mindig mondják, hogy helló.

Nekem is vannak más barátaim, de nem olyan jók, mint ők hárman voltak. Zac és Alex például mindig meghívott a szülinapi bulijára, amikor kicsik voltunk, de Joel, Eamonn és Gabe soha. Emma csak egyszer, nem is találkoztunk régóta. De Chris partijára mindig elmegyek. Talán túl nagy jelentőséget tulajdonítok ezeknek.

Világrajövelem

Szeretem, amikor anya ezt a történetet meséli, mert mindig jót nevetek. Nem úgy vicces, mint egy sima poén, de mindig kacagunk rajta, Via meg én.

Szóval amikor anya hasában voltam, senki sem gondolta, hogy ilyen ábrázattal fogok kibújni onnan. Via négy évvel korábban érkezett, anya szerint annyira „sétagalopp” volt a dolog, hogy velem már nem csináltak semmi spéci vizsgálatot. Két hónappal a születésem előtt kiderült, hogy valami nincs rendben az arcommal. Az orvosok azt mondták anyának és apának, hogy farkastorok meg némi egyéb cucc, de mindez csupán „apró rendellenesség”.

Két nővér volt a szülőszobán azon az éjszakán. Az egyik aranyos és kedves, a másik anya szerint egyáltalán nem. Óriási karja volt, és – most jön a vicces rész – állandóan fíngott. Hozott egy vizes ruhát borogatásnak, aztán elfingotta magát. Megmérte anya vérnyomását, aztán pukizott egyet. Állítólag mókás volt, mert még csak eszébe sem jutott bocsánatot kérni. Nem anya dokija ügyelt éppen, úgyhogy be kellett érnie egy félkegyelmű sráccal, akit apa valami tévéműsor után Doogie-nak nevezett el. Anya szerint tehát majdnem mindenki morcos volt egy kicsit, de apa megnevettette.

Amikor kijöttem anya hasából, mindenki megkukult. Neki esélye sem volt rám nézni, mert a kedves nővér rögtön elrohant velem. Apa olyan gyorsan iramodott utána, hogy a videokamera leesett, és ezer darabra tört. Aztán meg anya felháborodva próbált felkelni, mert nem értette, hová tűnt mindenki, de a fingó nővér rászorította méretes karját. Szó szerint verekedtek, mert anya hisztirohamot kapott, a pukizó meg ordított, hogy nyugodjon már meg, míg végül mindketten orvosért kiabáltak. Az pedig elájult. Puff, a padlóra! Így, amikor a fingó nővér meglátta ott elterülve, elkezdte rugdosni. „Milyen orvos vagy te? Hát milyen? Tápázkodj már fel, te, szerencsétlen!” Ezt üvöltötte neki. Majd hirtelen kieresztette a világtörténelem legnagyobb, leghangosabb, legbüdösebb fingóját. Anya úgy emlékszik, hogy a jó doktor ettől tért magához. Akkora poén amúgy, amikor ő meséli! Olyan átéléssel játssza el a jelenetet – még a púzásokat is –, hogy tényleg oltári vicces!

A fingó nővérről kiderült, hogy nagyon rendes asszony. Végig ott maradt vele. Még akkor sem hagyta magára, amikor apa visszajött, és elmondta, hogy az orvosok szerint milyen beteg vagyok. Anya pontosan emlékszik, mit súgott neki a nővér, amikor apa elárulta, hogy talán az éjszakát sem élem túl. „Aki az istentől született, legyőzi a világot!” Másnap, miután mégis túléltem az éjszakát, ő hozott a karjában, hogy megmutasson neki végre.

Anya szerint akkorra már mindent elmondtak neki rólam. Felkészült a dologra. De ő csak a szép szemeket látta az elfuserált kis arcomban.

Anya egyébként szép. Apa meg jóképű. Via pedig csinos. Ezt csak úgy mondom.

Christopherék háza

Eléggé kiakadtam, amikor Christopher három éve elköltözött. Mindketten hétévesek voltunk akkor. Órákig játszottunk a Csillagok háborúja figuráinkkal, és Jedi lovagokként párbajoztunk a fénykardjainkkal. Ez egy kicsit hiányzik is.

Tavaly tavasszal elmentünk hozzájuk Bridgeportba. Mi ketten éppen rágcsálnivalót kerestünk a konyhában, amikor hallottam, hogy anya azt mondja Lisának, Chris mamájának: ősszel iskolába megyek. Mármint én. Azt hiszem, sosem említette azelőtt az iskolát meg engem egy mondatban.

– Miről beszéltek? – kérdeztem, a nappaliba érve.

Anya meglepettnek tűnt, mintha nem akarta volna, hogy megtudjam.

– El kellett volna árulnod neki, min töröd a fejed, Isabel – szólt meg apa, aki, a szoba másik végében állva, Chris papájával csevegett.

– Később megbeszéljük – hárított anya.

– Nem! Tudni akarom, miről beszéltek.

– Készen állsz rá, hogy suliba menj, ugye, Auggie? – kérdezte anya mosolyogva.

– Nem – feleltem tömören.

– Szerintem sem... – tette hozzá apa.

– Akkor ennyi, téma lezárva – vontam meg a vállam, mielőtt ovis módra anya ölébe huppantam volna.

– Én meg úgy gondolom, hogy többet kell tanulnod, mint amennyit tőlem tudsz – magyarázta erre ő. – Jaj, kicsim, tudod milyen szörnyű vagyok törtétekből!

– Melyik iskola? – érdeklődtem majdnem sírva.

– A Beecher, pont mellettünk.

– Húha, az egy szuper sulis! – bólintott elismerően Lisa, s megpaskolta a térdem.

– Miért nem az, ahova Via jár? – kérdeztem csalódottan.

– Mert az túl nagy. Nem éreznéd jól magad.

– Nem akarom... – közöltem hiába. Oké, elismerem: egy kicsit dedósan csengett a hangom.

– Semmi olyat nem kell tenned, amit nem akarsz – lépett hozzám apa, hogy felemeljen, és a szemközti kanapén elhelyezkedve, az ölébe ültessen. – Nem kényszerítünk semmire.

– De jót tenne neki, Nate... – győzködte anya.

– Nem, ha egyszer nincs kedve hozzá – válaszolta apa, majd rám nézett. – Addig nem, amíg nem áll készen.

Láttam, hogy anya Lisára néz, aki, feléje nyúlva, megszorítja a kezét.

– Biztosan megoldjátok, mint mindent! – mondta Chris mamája bátorító hangsúllyal.

– Hát, majd megbeszéljük... – sóhajtott anya. Akkor már tudtam, hogy apával veszekedni fognak emiatt. És utóbbinak drukoltam, bár a lelkem mélyén tudtam, anyának van igaza. Abban is, hogy szörnyű a törtétekből.

Haza felé

Bizony, sokáig tartott. Elaludtam a hátsó ülésen, mint mindig. Via ölébe hajtottam a fejem, a biztonsági öve alá pedig törülközőt tettem, hogy ne nyálazzam össze. Ő is elálmosodott, miközben a szüleink unalmas felnőtt dolgokról beszélgettek elől, amik egyikünket sem érdekelték.

Nem tudom, mennyit alhattam, de amikor felébredtem, a tekihoidat láttam az ablakon keresztül. Lila volt az égbolt, mi pedig egy autókkal zsúfolt felüljárón haladtunk. És akkor meghallottam, hogy rólam diskurálnak.

– Nem nevelhetjük burokban – suttozta anya a sofőr üzemmódban hümmögő apának. – Nem tehetünk úgy, mintha holnap ráébredne a valóságra, ez meg csak valami álom volna. Meg kell tanulnia elfogadni, ami van. Nem kerülhetjük folyton az olyan helyzeteket, amikor...

– Szóval zavarjuk el az iskolába, mint kezdő turistát a kannibálok szigetére... – vetette oda idegesen apa, de a hangsúlyából ítélve félbehagyta a mondatot. Mert észrevett a visszapillantóban.

– Milyen turistát milyen szigetre? – kérdeztem ásítva.

– Aludj vissza, kisfiam! – suttozta lágyan apa.

– Mindenki meg fog bámulni a suliban! – nyöszörögtem, és hirtelen elsírtam magam.

– Drágám... – fordult hátra anya az ülésen, és megfogta a kezem. – Tudod, hogy nem kell odamenned, ha nem akarod. De már beszélgettem az igazgatóval, aki nagyon szeretne megismerni téged.

– Mit mondtatok neki rólam?

– Hogy milyen jó humorú, udvarias és okos srác vagy. Leesett az álla, amikor megtudta, hogy hatévesen olvastad a Sárkánylovagokat. Kijelentette, *ezzel a fiúval találkoznom kell!*

– Mást is mondtatok?

Anya rám mosolygott. Úgy éreztem, a tekintetével a legszívesebben megölelt volna.

– Meséltem neki a műtétéről meg a bátorságodról.

– Akkor tudja, hogy nézek ki?

– Nos, vittünk néhány képet a tavaly nyári montauki kirándulásunkról – folytatta apa. – Megmutattuk neki az egész családot. Meg azt a szuper fotót, amin egy lepényhallal pózolsz!

– Te is ott voltál? – állapítottam meg némiképp csalódottan.

– Igen, mindketten beszéltünk vele – válaszolta. – Tünelmes ember.

– Hamar megkedvelnéd – tette hozzá apa.

Akkor tudatosult bennem, hogy ugyanazon az oldalon állnak.

– Várjatok... mikor találkoztatok vele?

– Körbevezetett minket az épületben tavaly – felelte anya.

– Tavaly??? – ismételtam szinte visítva. – Ti azóta fontolgatjátok a dolgot, de nekem egy szót sem szóltatok?

– Egyelőre azt sem tudjuk, bekerülnél-e, Auggie – mentegetőzött anya. – Ez egy elég nehéz iskola, bonyolult felvételi eljárással. Nem láttam értelmét annak, hogy fölöslegesen felzaklasalak.

– Mindazonáltal igazad van, fiam. Múlt hónapban valóban elárulhattuk volna, hogy szeretnénk, ha bekerülnél – mormogta apa.

– Így visszagondolva... tényleg – adta meg magát anya.

– Van köze ennek az egésznek ahhoz a nénihez, aki múltkor eljött hozzánk? Aki azt a tesztet kitöltette velem?

– Ööö... van, éppenséggel – rebegette anya szemlesütve.

– De hiszen azt mondtátok, hogy az egy IQ-teszt volt!

– Tudom. Léteznek kegyes hazugságok. Igazából egy felvételi feladatsort oldottál meg, méghozzá nagyon jól.

– Hazudtál nekem.

– Kegyes hazugság volt, de igen. Ne haragudj, édesem... – kérlelt kényszeredett mosollyal. Mivel nem viszonztam, előre fordult, és inkább a szélvédőt bámulta.

– Milyen turistát zavarnak milyen szigetre? – ismételtem a korábbi kérdésem.

Anya hosszan kifújta a levegőt, és szúrós pillantást vetett apára.

– Kár volt így fogalmaznom – nézett rám apa a tükörből. – Mert egyszerűen nem igaz. Nézd, Auggie: anyukád és én anynyira szeretünk téged, hogy a legszívesebben a széltől is óvnánk. Csak ennek mikéntjében nem mindig értünk egyet.

– Nem akarok iskolába menni! – makacskodtam karba font kézzel.

– De jót tenne neked, kicsim – győzködött anya.

– Talán majd jövőre – vágtam rá hasból, az ablakon kinézve.

– Most célszerűbb lenne, drágám – jelentette ki anya. – Tudod, miért? Mert ötödik osztályba, vagyis felső tagozatba mennél. Ilyenkor sokan váltanak iskolát, így nem te lennél az egyetlen új fiú az osztályban.

– Én leszek az egyetlen, aki így néz ki.

– Figyelj, Auggie! Nem állítom, hogy nem kell kihívásokkal szembenézned. De tényleg jó lesz, hidd el! Csomó barátot szerezhetsz. És olyan dolgokat tanulhatsz, amikre otthon nem lenne lehetőséged – magyarázta megint hátrafordulva. – Amikor körülnéztünk a suliban, tudod mit láttunk a laborban? Egy kis-csirkét, aki épp akkor kelt ki a tojásból. Annyira aranyos volt! Eszembe jutott, milyen kisbaba voltál. Azzal a nagy, barna szemmeddel...

Általában szeretem, ha a babakoromról beszélnek. Néha eljárt-szom a gondolattal, milyen jó lenne egy apró labdává zsugorodnom, hogy mindketten ölelgessenek és puszilgassanak. Olyan-kor hiányzik a csecsemőkorom, amikor még semmivel sem voltam tisztában. De ez nem az a helyzet, na.

– Nem akarok menni.

– De legalább találkozhatnál Mr. Popsinnal, mielőtt döntesz... – kérlelt anya.

– Az meg ki?

– Az igazgató.

– Mr. Popsin?

– Mókás, nem? – mosolygott apa a visszapillantóban. – Hihe-tetlen, nem? Már mint ki szeretne ilyen névvel élni?

Elvigyorodom, pedig nem akarom, hogy lássák. Apa az egyet-len a világon, aki akkor is megnevettet, ha rossz kedvem van. Ő mindenkit megnevettet.

– Auggie, már csak azért is megéri iskolába menni, hogy hall-hasd a nevé-t a hangosbemondóban! El tudod képzelni, mekkora poén lenne az egész? – hadarta apa izgatottan, majd átváltott si-pítózó, vénkisasszonyos hangra. – Halló, halló, üdvözöljük Mr.

Popsint! Nos, ma egy kicsit elkésett. Csak nem faroltak bele a kocsijába? Netán megfeneklett a hajója?

Önfeledten kacagni kezdtem. Nemcsak azért, mert vicces volt, hanem mert elszállt a duzzogós hangulatom.

– Rosszabb is lehetne, fiam – folytatta apa immáron a saját hangján. – Anyukáddal volt egy közös tanárunk az egyetemen, Se Gi-Yuk professzor.

Most már anya is kuncogott.

– Komoly?

– Bizony. Akkora arca volt, hogy alig fért be az ajtón – emlékezett vissza apa, majd felfújta a pofazacskóit, úgyhogy alig értettem, amit mond.

– Nate! – tiltakozott anya.

– Mi van? Csak azt mondtam, hogy nagy volt az arca!

Anya nevetve rázta meg a fejét.

– Hohó, zseniális ötletem támadt! Hozzunk össze nekik egy vakrandit! Se Gi-Yuk kisasszony, bemutatom önnek Mr. Popsint. Mr. Popsin, ő itt Se Gi-Yuk kisasszony. Ha összeházasodnának, hamarosan tisztába kellene tenniük néhány kis Popsint.

– Szegény Mr. Popsin – hümmögött anya hitetlenkedve. – Nate, a gyerek még nem is találkozott vele!

– Ki az a Mr. Popsin? – szólt közbe Via álmosan. Éppen most ébredt föl.

– A diri az iskolámban – válaszoltam.

Üdvözöljük Mr. Popsint

Jobban tartottam volna a Mr. Popsinnal való találkozástól, ha előre tudom, hogy néhány gyerek is ott lesz az új iskolámból. De fogalmam sem volt róla, úgyhogy csak simán izgultam. Ja, és nevetési ingerrel küszködtem, mert folyton apa poénjai jártak a fejemben. Úgyhogy amikor a tanév kezdete előtt néhány héttel anya elvitt a suliba, s megláttam a ránk váró Mr. Popsint az ajtó előtt, rögtön elkezdtem vihogni. Mondjuk, nem úgy nézett ki, ahogy elképzeltem. Sőt, teljesen normális fazonnak tűnt. Magas és vékony. Öreg, de nem annyira. És kedves. Először anyával fogott kezét.

– Üdv, Mr. Popsin. Örülök, hogy újra látom. Ő itt a fiam, August.

Az igazgató rám nézett, majd mosolyogva bólintott. Aztán felém nyújtotta a mancsát, hogy megrázzam.

– Szia, August! – közölte tök normálisan. – Reméltem, hogy megismerhetlek.

– Jó napot! – motyogtam, s a lábát nézve, feléje tartottam a kezem. Piros Adidas sportcipőt viselt.

– Szóval... – térdelt le elé, és így már nem láthattam a cipőjét. – A szüleid sokat meséltek rólad.

– Mit mondtak?

– Tessék?

– Egy kicsit hangosabban, szívem! – bátorított anya.

– Mit mondtak? – ismétellem egy kicsit kevésbé motyogva. Ez a motyogás elég rossz szokás nálam.

– Nos, szeretsz olvasni, tehetséges művész vagy, emellett pedig a tudomány is érdekel, igaz? – sorjázta Mr. Popsin a szemembe nézve. Az övé kék volt, őszes pillákkal keretezve.

– Aha – bólintottam egyetértően.

– Van itt a Beecherben egy pár szabadon választható természettudományi tantárgy. Beiratkozol majd valamelyikre?

– Aha – bólintottam megint, pedig fogalmam sem volt róla, mik azok a választható tárgyak.

– Készen állsz, hogy körbevezesselek az iskolában?

– Úgy érti, hogy most?

– Azt hitted, moziba megyünk? – kérdezte mosolyogva, és fel-tápáskodott.

– Nem szóltál, hogy be kell mennem... – fordultam anya felé szemrehányón.

– Auggie – kezdett magyarázkodni.

– Jó lesz, August – vágott közbe Mr. Popsin, újból a kezét nyújtva felém. – Megígérem.

Azt hiszem, azt szerette volna, hogy megfogjam a kezét. De én inkább anyáé után nyúltam. Mr. Popsin ruganyos léptekkel, jókedvűen indult el az ajtóhoz. Megszorítottam anya kezét, bár nem tudom, szeretlek-szorítás volt-e, vagy inkább szavak nélküli bocsánatkérés. Talán egy kicsit mindkettő.

Az egyetlen iskola, ahol eddig jártam, Viáé. A szüleinkkel mentem, hogy megnézzük őt az ünnepeken. Ez sokkal másabb volt. Kisebb és kórházzagú.

A kedves Mrs. Garcia

Jó néhány folyosón követtük Mr. Popsint. Nem mászkáltak valami sokan arra. Aki pedig mégis, az talán észre sem vett, mert sikerült anya mögé bújva lépdelnem. Tudom, hogy gyerekesen hangzik, de nem éreztem túl bátornak magam.

Végül egy kis szobánál kötöttünk ki, ajtaján *Iskolaigazgató* felirattal. Belül egy asztal kapott helyet, mögötte barátságosnak tűnő nénivel.

– Ő itt Mrs. Garcia – mutatta be Mr. Popsin, a megnevezett pedig, szemüvegét lekapva, felpattant, hogy kezet fogjon anyával.

– Isabel Pullman, örvendek!

– És íme, August – tette hozzá Mr. Popsin. Anya egy kicsit oldalra lépett, hogy reflektorfénybe kerüljek. Akkor megtörtént, amit már milliószor átéltem. Amikor felemeltem a fejem, Mrs. Garcia egy pillanatra jéggé dermedt. Olyan gyorsan játszódtott le a dolog, hogy más valószínűleg észre sem vette volna, mert arcának többi része változatlan maradt. Erőltetve rám mosolygott.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, August! – jelentette ki, s felém újította a kezét.

– Csókolom! – motyogtam kezet rázva vele. A szeme helyett a szemüvegére néztem, ami a nyakában lógott egy vastag zsinegen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hoppá, milyen határozott szorítása van a fiatalembernek! – mosolygott tovább. Jó meleg volt a keze.

– Tisztára, mint egy vezérigazgató! – helyeselt Mr. Popsin, és a fejem fölött mindenki együtt nevetett.

– Nyugodtan szólíts Mrs. G-nek.

Azt hiszem, ez utóbbi mondat nekem szólt, de az asztalon heverő holmikat bámultam válasz helyett.

– Mindenki így hív. Mrs. G, elfelejtettem megcsinálni a házit. Mrs. G, kimenőt szeretnék kérni. Mrs. G, le akarom cserélni a választott tantárgyam.

– Tulajdonképpen Mrs. G a főnök itt – replikázott Mr. Popsin, amin ismét jót kacagtak.

– Minden reggel fél nyolctól itt vagyok – folytatta Mrs. Garcia nekem címezve, s ezúttal a barna szandálja csatjára erősített lila virágokra szegeztem a tekintetem. – Tehát, ha bármire szükséged van, August, engem kell keresned. És bármit kérhetsz.

– Rendben – suttogtam alig érthetően.

– Ó, de aranyos kisbaba! – kiáltott fel anya az üzenőtablára erősített fotók egyikére bökkve. – Az öné?

– Nem, isten őrizz! – válaszolta Mrs. Garcia az előzőtől teljesen eltérő, óriási vigyorral. – Ő az unokám, viszont ez a bók be-aranyozta a napom.

– Milyen cukorfalat! Mennyi idős?

– A képen talán öt hónapos. Most már nagyfiú, majdnem nyolcéves!

– Húha! – bólított anya. – Nos, igazán szép gyermek.

– Köszönöm! – bólított Mrs. Garcia, mintha még valamit készülné mondani az unokájáról. Aztán hirtelen visszafogta a mosolyát, mielőtt újra megszólalt. – Mindannyian vigyázni fogunk